

Ramon Barnils, Heràclit i jo

Espero que per darrer cop, el text publicat per Ramon Barnils la setmana passada a EL TEMPS demana algunes precisions per part meva. Per començar, és del tot fals que la traducció de *L'educació sentimental* de Flaubert que vaig signar amb Martí Pol fos feta o presentada a quatre mans indistingibles; ben al contrari, hi havia un pròleg meu que precisava el punt del llibre on acaba la meva intervenció i comença la de Martí Pol. ¿Que no va llegir aquest pròleg, en Barnils? ¿Que no sap o no vol llegir el paràgraf del cas? Pel que fa als retrets més generals, referents a la col·lecció "Les millors obres de la literatura universal", deixo que hi responguin, si mai els vaga, els responsables d'Edicions 62, en l'escaiença Josep Maria Castellet i Francesc Vallverdú, o bé el director de la col·lecció, Joaquim Molas.

En segon lloc, l'anècdota atribuïda per Barnils a Joan Oliver es basava en el supòsit d'un Terenci Moix desconegut que va trucar a la porta d'edicions Proa. Jo he demostrat amb dades concretes i fefaents que aquest supòsit és fals. Li tocaria ara, si de cas, a en Barnils demostrar, també amb dades concretes i fefaents, que existeixi cap altra hipòtesi alternativa en la qual l'anècdota pugui ser verídica. Aquesta eventual demostració no podria pas basarse merament a posar mots en boca de Joan Oliver; jo, que m'honorava amb la seva amistat (i que vaig intervenir en cinc llibres publicats per Proa) podria recordar ara mateix coses, i positives, que Oliver va dir sobre Terenci Moix, i m'abstinc de fer-ho perquè no vull demanar al lector que es refiï simplement de la meua paraula. M'agradaria que en Barnils tingués aquest mateix respecte als lectors d'EL TEMPS, a la memòria de Joan Oliver i a la veracitat demostrable.

Passem ara al fons de la qüestió. Jo he prologat anteriorment altres llibres de Terenci Moix, no pas publicats per Planeta: concretament, la versió castellana de *Món*

mascle, editada per Joan Oliver a Proa, i, més recentment, *El peso de la paja*, editat per Plaza Janés. D'altra banda, he presentat o prologat altres llibres de Planeta. Per exemple, vaig prologar el volum de Cesáreo Rodríguez-Aguilera *Arte moderno en Cataluña* i vaig fer (a petició dels autors) la presentació pública d'*El rellotge del pont d'Esplugues*, d'Ignasi Riera, *Somni Delta* de Valentí Puig, *Los pájaros de Bangkok* de Vázquez Montalbán o *El Jinete polaco* de Munoz Molina. Tot això, naturalment, en la meua qualitat d'escriptor, no pas en la de director literari de cap empresa. I tinc a fer això exactament el mateix dret que tenia T.S. Eliot, director literari de Faber and Faber, a prologar *El bosc de la nit*, de Djuna Barnes, publicat per Faber and Faber, perquè tothom sabia que T.S. Eliot, a més de tècnic editorial, era escriptor i crític literari. I tinc, per tant, el mateix dret que tenia Jérôme Lindon, director de les Éditions de Minuit, a incloure un text signat per ell mateix a la primera edició de *Les Géorgiques* de Claude Simon, obra publicada per les Éditions de Minuit, puix que tothom sap que Lindon, a més d'un editor, és un intel·lectual. I tinc, no cal dir-ho, el mateix dret que teníem Antoni Vilanova, Josep Pla o jo mateix, col·laboradors habituals del setmanari *Destino* a parlar-hi d'un llibre publicat per editorial Destino; i el dret que té qualsevol redactor de *Serra d'or* a ressenyar-hi qualsevol llibre editat per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, i qualsevol redactor d'*El País* —per exemple, si mai en té ganes, el meu amic Lluís Bassets— a ocupar-se de qualsevol llibre editat per Alfaguara, que és del propietari d'aquest diari; i, naturalment, idèntic dret que el que pot permetre a qualsevol redactor d'EL TEMPS d'escriure sobre qualsevol llibre publicat per Tres i Quatre, d'una manera perfectament legítima, i amb independència del fet que l'amic Eliseu Climent sigui amo alhora del setmanari i de l'editorial.

Al capdavant, tot depèn d'una sola cosa: de la lucidesa i rigor personals que com escriptor tingui cadascú. Respecte als que puguem tenir el Barnils d'aquests articles d'ara (i no pas el Barnils-Carlota Tolosa de *La torna de la torna*, llibre excel·lent, o el Barnils antillei Corcuera, amb qui coincideixo del tot) hi ha un altre text d'Heràclit que en dóna una descripció plausible: "N'hi ha molts que no pensen coses com és ara aquelles amb les quals topen; ni tan sols després d'haver après les coneixen; ells, però, es pensen que sí".

Pere Gimferrer

9 d'Octubre: és l'hora dels valencians

Ha passat molt de temps des d'aquells anys en què parlar del 9 d'Octubre volia dir parlar de la recuperació nacional del poble valencià. D'aquells temps hem passat a una etapa festiva. Sembla que les reivindicacions nacionals han desaparegut: ara, des del govern de la Generalitat, ens volen fer creure que tot està fet, solament resta aconseguir més "transferències" que, a poc a poc, el govern de Madrid anirà passant-nos.

La realitat actual, a nivell internacional, és prou diferent de la realitat que es viu al nostre país. En els darrers mesos hem assistit a la desfeta dels estats centralistes de l'Est europeu i al reconeixement internacional de la independència de nacions oprimides, mentre van posant-se els fonaments de la nova Europa de Maastricht que implica necessàriament una refundació de l'estat espanyol. Mirant el que ha passat en els darrers anys, el que puga ocórrer en els propers és imprevisible. En qualsevol cas, la construcció de l'Europa dels estats sembla prou difícil de fer a causa de l'egoisme dels estats que intenten crear una Europa basada en els principis de la sobirania i no en els pactes de la convivència —es vol una Europa de conquesta i no de diàleg—.

¿Qui pot assegurar ara que dins d'uns quants anys estarem en l'Europa de les nacions i no en l'Europa dels estats? Si això fos una realitat, les nacions que formarien aquesta Europa serien aquelles que, d'una manera constant han anat assolint quotes d'autogovern i reivindicant-les cada dia més (Catalunya, per exemple). Si el govern del País Valencià continua mantenint una "política nacionalista espanyola" de "conformisme" amb el Govern central, com la que avui fa, difícilment el País Valencià tindrà el currículum suficient per a formar part de l'Europa de les nacions i el nostre paper serà el mateix que duga el govern central, oblidant, com sempre s'ha fet, les necessitats econòmiques i socials del nostre poble tot subordinant-les als interessos d'altres poders econòmics i financers estranys a la nostra terra. (¿Què ha passat

amb els nostres productes agraris de clara vocació europea?)

Des de fa poc es diu que la nova Europa integrarà també les noves nacions-estat dels txecs, eslovacs, serbis, croats, etc., en definitiva, una Europa de tots. ¿Què pensaran els eslovens i els altres d'una Europa amb estats que no reconeixen la realitat plurinacional pròpia? El futur i el funcionament d'una Europa unida ha de passar necessàriament pel reconeixement de l'autogovern de tots els pobles que la conformen.

Aquest reconeixement ha de venir necessàriament d'una reclamació pròpia dels valencians: de baix a dalt i no a l'inrevés. Els valencians hem de tenir la nostra veu per a construir Europa i el nostre futur, compromesos amb el nostre país, declarant-nos defensors i defensores de la nostra terra, no deixant el govern del nostre país en mans d'aquells que tenen com a model els interessos de Madrid.

Tots aquells que estimen aquesta terra, no poden, ni com a partit nacionalista, ni com a moviment social, ni individualment, mantenir-se al marge de reclamar, de manera insistent, que el destí del nostre poble siga adreçat i conduït per un govern de nacionalistes.

Els qui ens sentim valencians, no podem quedar-nos a casa, no podem quedar-nos somiant, no podem continuar passius. En la data del naixement del poble valencià no podem oblidar les nostres arrels, hem nascut com a país i hem de continuar vivint com a país. Si de veritat volem el redreçament nacional del nostre poble, hem de participar tots: el nostre país és aquest i no un altre, la nostra nació és la que tots sentim i no una altra.

Que aquest 9 d'Octubre haja servit per a la unió de totes les forces nacionalistes i per a l'inici de la marxa cap al govern del nostre país, dins d'una Europa que reconega la realitat nacional de tots els ciutadans del País Valencià.

Antoni-Lluís Carrió i Artigues
Diputat d'UPV-Diputació d'Alacant